

[Miljøministeren]

Forslag til lov om ændring af lov om lens, stamhuses og fideikommissgodser samt de herhen hørende fideikommisskapitalers overgang til fri ejendom.

(Lovforslag nr. L 118).

Lovforslaget skal ses som et led i arbejdet med afregulering og afbureaukratisering inden for Miljøministeriets område og som en opfølgning af skovloven fra 1989.

Ved lensafsløsningsloven fra 1919 blev der fastsat regler for de såkaldte majoraters overgang fra den hidtidige særlige form for slægtseje til fri ejendom for de da aktuelle besiddere af majoraterne, dvs. len, stamhuse og fideikommissgodser. Bl.a. indeholder loven strenge regler om udstykning og deling af majoraternes skove.

Siden skovlovsrevisionen blev iværksat for få år siden, har der været yttret ønske om at få ophævet disse særregler om majoratsskovene, sådan at disse skove også blev omfattet af de almindelige regler i skovloven om udstykning og deling af fredskove. Dette vil også forenkke administrationen hos både myndigheder og skovejere.

De enkelte skovstrækninger på en majorats-ejendom udgør imidlertid ikke i matrikulær sammenhæng en enhed (en samlet fast ejendom). For at undgå en u hensigtsmæssig opsplitning i måske mange småskove med hver sin ejer indeholder lovforslaget derfor en regel om, at miljøministeren kan foretage en matrikulær sammenlægning (samnotering) af det enkelte majorats skove til »en samlet fast ejendom« i matrikulær henseende.

Når dette er sket, kan miljøministeren efter forslaget ophæve særreglerne for majoratsskovene, som herefter kan udstykkes og deles og efter de samme regler, som gælder for alle andre fredskove.

Loven vil blive administreret af Miljøministeriet ved Skov- og Naturstyrelsen.

Lovforslaget har været forelagt for berørte myndigheder, organisationer m.v. Ingen har haft indvendinger mod forslaget. Jordbrugs- og skovbrugsorganisationerne har især hilst forslaget velkomment.

Med disse ord, og idet jeg i øvrigt henviser til de bemærkninger, der ledsager lovforslaget, skal jeg anbefale lovforslaget til Folketingets velvillige behandling.

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Jeg tillader mig herved for Folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om udpegning af en opmand i forbindelse med indgåelse af en ny overenskomst om almen lægehjælp efter lov om offentlig sygesikring.

(Lovforslag nr. L 122).

Med vedtagelsen den 28. december 1990 af beslutningsforslag nr. B 5 pålagde Folketinget regeringen at godkende aftalen af 21. december 1990 mellem Sygesikringens Forhandlingsudvalg (SFU) og Praktiserende Lægers Organisation (PLO) om forlængelse af landsoverenskomsten om almen lægegerning af 30. marts 1976 med senere ændringer frem til den 1. juli 1991. Regeringen blev samtidig pålagt senest den 1. februar 1991 at fremsætte et forslag til lov om udpegning af en opmand, der skal træffe afgørelse om de spørgsmål, SFU og PLO ikke senest den 1. juni 1991 kan opnå enighed om ved forhandlingerne om en ny overenskomst om vilkårene for almen lægehjælp efter sygesikringsloven.

Folketingsbeslutningen indebærer, at en interessekonflikt mellem SFU og PLO skal afgøres af en opmand. Der findes kun få eksempler på, at interessekonflikter på arbejdsmarkedet er løst ved tvungen voldgift, og der er ikke fortilfælde for en sådan fremgangsmåde, når det gælder overenskomster efter sygesikringsloven. Lovforslaget er derfor efter regeringens opfattelse et brud med den sædvanlige fremgangsmåde til løsning af interessekonflikter.

Folketingsbeslutningen må også indebære, at såvel opmandens afgørelser som en aftale mellem SFU og PLO ikke skal godkendes af sundhedsministeren i henhold til sygesikringslovens § 26, stk. 2. Regeringen finder det betænkeligt, at en opmand får en så vidtgående kompetence. For det første skal en ny overenskomst om almen lægehjælp fastlægge regler af væsentlig betydning for borgernes rettigheder, og det bør derfor være de politisk ansvarlige for sundhedsvæsenet, der tager stilling til indholdet i en ny overenskomst. For det andet indebærer folketingsbeslutningen, at en opmands afgørelse kan påtvinge praktiserende læger, der selv har det økonomiske ansvar for driften af deres praksis, at virke efter en overenskomst, de ikke har indflydelse på. For det tredje har almen praksis væsentlig betydning for tilrette-